

UPANJE

Upanje umre zadnje,
nikoli nikomur
ne ukrade sanje.

Zaradi upanja živimo,
zato ga z veseljem
z vsemi delimo.

Pot v prihodnost
nam ustvarja hitreje,
sproti srce nam greje.

UPANJE MALO DRUGAČE

November je bil,
večidel mrzel in siv.
Lepo smo se imeli,
brezskrbno skozi življenje drveli.

Novice znajo biti grda reč,
lahko ti vajeti življenja iztrgajo preč.
Čas je mimo nas odbrzel,
nepripravljene nas je ujel.

Za vse nas bil si močan,
nam vnukom pozornost preusmerjal stran.
Upanje vse do konca smo imeli,
trdno smo se ga oprijeli.

Tri leta so minila,
mrzel marec naredila.
Utrujen od vsega si postal,
po vnukih vendarle si se še spraševal.
Upanje nas je zapustilo,
grenek spomin pustilo ...

SOLIDARNOST

Ko nimaš ničesar,
ti nekdo pomaga.

Njemu se pomoč
ne zdi predraga.

Vsakdo kdaj potrebuje pomoč,
ne glede na njegovo moč.

Zato pomagaj mu ti
in ga razbremeni skrbi.

KORONA OSAMITEV

V šolo smo hodili,

veseli smo bili.

Kot vsako zimo

z gripo se borili.

S prijatelji se brezskrbno igrali,

ter veselo čebljali.

Istočasno na drugi strani sveta,

huda bolezen se obeta.

Starši so novice zaskrbljeno sprejeli,

nihče ne ve kako se bomo z boleznijo poprijeli.

Naenkrat življenje se spremeni,

množica zboli.

Vsakdanjik je sedaj drugačen,

lahko bi rekli celo popačen.

Doma smo ujeti,

na računalnik pripeti.

Navideznost in virtualnost postali sta resničnost,

sprašujem se, kje je pravičnost.

Sami smo ostali,

nismo se predali.

Vse obveznosti do roka oddali.

Konec šolskega leta se obeta,

kakor zgleđa – preko spleta.

SOLIDARNOST

Človek se raduje,
ko lepo besedo čuje.

Težave so manjše,
slabo počutje krajše.

Nič nas ne stane,
drugega gane,
da mu lahko novo upanje vname.

Z dejanji lahko zadeve popestrimo,
lepše dni naredimo.

Ne zdi se zaman,
če le odžene skrbi stran.

Lahko tudi nekoga obogatiš
ali mu še večjo škodo narediš.

Življenje plete veje,
ljubezen nima meje.

Ko se vse skupaj sešteje,
racionalnost več ne šteje.

Vse je hudo naenkrat končano,
veliko dobrega je svetu dano.